

محیط‌زیست

سفیران محیط زیست

- منوچهر نوری
- عکاس: ثریا ابراهیمی

کلیدواژه‌ها: طبیعت، محیط زیست، بسیج ملی، برنامه درسی ملی

فرصت را از دست ندهیم. ضمن آشناسازی آنان با حفظ و رونق و شادابی محیط زیست، آنان را برانگیزیم تا هر کدام سفیر و دلسوز محیط‌زیست شود.

در برنامه درسی ملی ارتباط با خلقت به‌عنوان یکی از اصول تربیتی شناخته شده است. کدام خلقت خدا بهتر از آب، جنگل، دشت و کوه است که این‌طور بی‌رحمانه به جان آن‌ها افتاده‌ایم و تا قلعه‌ها پیش می‌رویم. یکی از راه‌های تهییج دانش‌آموزان در حفظ و رعایت محیط زیست و نیز تشویق آنان به‌عنوان یک بازدارنده مهم و سفیری دلسوز، آشنایی با عواقب تخریب محیط‌زیست و طبیعت است؛ عواقب آن یعنی احساس تنهایی، دلتنگی و عذری نابخشودنی. طبیعت مادر انسان‌هاست. وقتی ما این‌گونه به مام خویش حمله‌ور می‌شویم و او را می‌میرانیم، نتیجه‌اش افسردگی و دلتنگی و پشیمانی است. بچه‌ها دلبسته و دلباخته مادرند. با مانوس کردن آنان با طبیعت و ایجاد علاقه از طریق دانش‌افزایی و گردش در دامن مادر و احیانا آسیب‌هایی که به روح و جسم مادر وارد می‌شود و او را می‌رنجانند، زمینه تربیت سفیرهای شش‌دانگ را فراهم کنیم.

سفیران دلاور اما کوچک محیط‌زیست را با قلب‌های بزرگ پرورش دهیم و تا دیر نشده است، خوره‌ای را که سلطان‌وار به جان محیط زیست، این مادر انسان‌ها، افتاده است، عقیم کنیم. البته هم‌بستگی و بسیج ملی دستگاه‌های تبلیغاتی و تربیون‌های عمومی و همراه‌شدن آن‌ها بسیار کارساز خواهد بود. بدون این شکوفایی و هم‌بستگی ملی، از قوانین هم، حتی با حمایت قانون‌گذاران و مجریان آن، کاری ساخته نیست. زیرا دشمنان محیط زیست بسیار بی‌رحم و بی‌وجدان هستند.

بنا ندارم حرف‌های جدید بزنم، بلکه برآنم تا سخنان بدیهی را متفاوت بزنم؛ حرف‌هایی که مصداق‌های آن را مکرر در کوچه و خیابان و کوه، دشت، صحرا، جنگل و دریا مشاهده می‌کنیم. برخی از ما از کنار آن بی‌تفاوت می‌گذریم و برخی افسوس می‌خوریم و بعضی دیگر غصه، تأسف، دل‌نگرانی و دلسوزی و دوستداری محیط زیست از ویژگی‌های افراد دسته سوم است. برخی محیط زیست را شایدانه و با زدوبند، لباس قانون می‌پوشانند به‌اصطلاح بولدوزری به تن نحیف طبیعت حمله‌ور می‌شوند؛ به‌گونه‌ای که انگار فریاد و جیغ آن را تنها مورچه‌ها می‌شنوند. کوه‌دري، زمین‌خواری، جنگل‌زدایی، کویرزایی، گندزایی رودخانه‌ها و دریا تا آنجا پیش می‌رود که باران هم اشتیاق باریدن بر این مناطق را ندارد. متأسفانه افرادی که با برنامه و نظام‌مند به جان محیط زیست، این میراث ملی و جهانی انسان‌های فعلی و آتی، افتاده‌اند، کمترین هزینه‌ها را بابت آن می‌پردازند. شاید هم اصلاً هزینه‌ای نپردازند و گاهی ساده‌انگارانه تشویق هم بشوند. خسارت‌های وارده به محیط زیست کشور به‌گونه‌ای است که حتی کوچک‌ترین قدم نیز لازم می‌نماید. فرد فرد ما مسئولیم. فرزندان ما بهترین‌ها هستند تا فشار را بر بزرگ‌ترها وارد سازند. همان‌طور که در بسیجی عمومی آن‌ها را پلیس بزرگ‌ترها در رانندگی نام نهادیم، اینک زمان آن است که آنان را «سفیران محیط‌زیست» بنامیم و برای این مهم فرا بخوانیم.

نقش مدیران و معاونان مدرسه، مشاوران، مربیان و معلمان در این جریان بسیار بی‌بدیل است. فرزندان ما وارثان طبیعت و انتقال‌دهندگان میراث بوم‌شناسانه به بعد از خود هستند. این